GARAGE CURATED BY LARA DEN HARTOG JAGER

EENWERK

AI OZAKI, THREE-FACED RED JAR, TWO-FACED LARGE JAR, ONE- FACED JAR, JAR WITH SEVERAL FACES, CERAMIC, WOOD, STONES, 2023

LARA DEN HARTOG JAGER
FAINT OF HEART

Constant pictures and thoughts but not being able to piece them together. A tingling sensation at your fingertips. Memories stuck to a wall with tape. Curd, whey, pressure and release. Digesting theories and things. Trying to catch a glimpse through the fog. Swallowing stones. Being unable to. About tactility and tomorrow. Soil and sun. Rashes and runs. Dust and feathers.

De uitdrukking ‘Not for the faint of heart’ vindt zijn oorsprong in de medische wereld. Daar werd de term gebruikt bij patiënten met een zwak hart, die vanwege hun aandoening eigenlijk niet moesten worden blootgesteld aan uitdagende of stressvolle situaties. Tegenwoordig wordt deze uitdrukking vaak gebruikt om aan te geven dat iemand moed, kracht of zelfvertrouwen mist. De tentoonstelling *Faint of Heart* neemt dit idee van kwetsbaarheid als uitgangspunt en onderzoekt dat gevoel van overweldiging, het idee dat er iets vast zit in je keel, dat je niet kan doorslikken. Hoe hou je je gedachten bij elkaar als je geest totaal uiteengevallen is? Moeten we ons lichaam versterken, of is een zwak hart juist een voordeel – misschien zelfs wel een oplossing? Waar het werk van Ai Ozaki zich richt op het lichaam, gebruikt Peng Zhang de aarde. Maar beide onderzoeken een gevoel van kwetsbaarheid, een wrijving tussen lichaam en geest, en pogen een manier te vinden om onze herinneringen en gedachtes te verteren

Toen ik het werk van de Japanse kunstenaar Ai Ozaki voor het eerst tegenkwam in de Rijksakademie in Amsterdam, werd ik meteen getroffen door de vele onverwachte associaties die haar beelden herbergen. Haar installatie leek op een puzzel, waarbij de stukjes langzaam op hun plek vielen. Een dode duif op straat, iemand uitgeteld op een bed, beide eenzelfde houding. Een close-up van een mozaïek in een kapel in Ravenna, waarop de doop van Jezus wordt afgebeeld als een witte duif die water uit zijn snavel spuit. Daarnaast een wazig screenshot van een pornografisch scène waarbij de genitaliën minutieus zijn geblurd. Een klein handgeschreven briefje: “In Japan noemen we dit ‘mozaïek’, in het Engels ‘pixelation’.” Verschillende tijden en verschillende talen, maar een verrassende gelijkenis.

In Ozaki’s werk, dat onder meer video, keramiek en tekeningen omvat, laat ze voortdurend verschillende werelden, mensen, dieren, tijden en perspectieven samensmelten. Door oude en moderne referenties te combineren, onderzoekt ze de manier waarop haar lichaam reageert op ‘de Ander’ – niet alleen mensen, maar alle levende wezens om haar heen en zelfs haar eigen lichaam en organen. Voor deze tentoonstelling gaat Ozaki terug naar de oorspronkelijke betekenis van het woord ‘garage’ en onderzoekt ze verschillende perspectieven rondom ideeën van conserveren en verteren.

De interactie tussen lichaam en geest, en de manier waarop de lichamelijke spijsvertering zich verhoudt tot mentale processen, is voor haar essentieel. Ozaki: “In het Japans worden woorden en uitdrukkingen die verband houden met eten en spijsvertering vaak gebruikt als metaforen voor het denken. Daardoor heb ik waarschijnlijk, als er iets gebeurt dat ik niet kan verwerken, het gevoel dat er iets in mijn keel zit.” Wat te doen met zulke gedachten of dingen? Sommige tandeloze vogels, legt Ozaki uit, eten stenen en kiezelstenen om voedsel in hun spijs-verteringsorganen te vermalen. Deze kiezelstenen helpen om het voedsel te verteren, hoewel ze zelf onverteerbaar zijn.

De grote potten die Ozaki voor deze tentoonstelling maakte, hebben een soortgelijke paradoxale kwaliteit. Ze verwijzen naar oude urnen, Egyptische en ook naar fermentatievaten. Fermentatie is zowel een proces van vernietiging als creatie. Ozaki: “Als we steeds opnieuw aan hetzelfde denken noemen we dit ook wel herkauwen. Het verwijst naar het spijsverteringssysteem van sommige herbivoren die voedsel dat eenmaal is ingeslikt, naar de mond terugbrengen

om er opnieuw op te kauwen. Wanneer herbivoren herkauwen, breken microorganismen het voedsel in hun maag af om bijproducten te produceren. Deze worden vervolgens opgenomen als voedingsstoffen. Dit microbieel metabolisme wordt fermentatie genoemd als het goed is voor de mens en verrotting als het slecht voor ons is. Kan dit proces van fermentatie en vertering ook van toepassing zijn op de geest?”

De Chinese kunstenaar Peng Zhang pakt het anders aan: in plaats van naar het lichaam te kijken, onderzoekt hij de aarde. Voor deze tentoonstelling nam hij de kas van de galerie over en plantte zaden en bollen in de zachte oktoberzon. Knoflook, spinazie, rucola, alles komt langzaam onder de vochtige grond vandaan. Door de spruitende groenten te combineren met zijn tekeningen, creëert hij een voortdurend groeiende, veranderende installatie.

Zhang werd oorspronkelijk opgeleid als traditioneel schilder, maar begon zich op een gegeven moment beperkt te voelen binnen het genre en de formaliteit waarmee dat gepaard ging. Hij verlangde naar een directere verbinding met zijn werk. Zelfs als schilder, vertelt hij me, was tactiliteit essentieel. Werken met zijn handen, voelen, aanraken. Hij begon zich te richten op zijn ervaring met de landbouw. Terugblikkend op zijn jeugd probeert hij herinneringen vast te leggen aan Shijian Cun, het dorp op het Zuid-Chinese platteland waar hij opgroeide en waar zijn ouders nog altijd hun eigen groenten verbouwen.

Zo werd Zhangs land zijn canvas. Door de aarde te bewerken creëert hij patronen, texturen en vormen, niet alleen van de grond zelf, maar ook door de groenten te laten ontkiemen. Een landschap, niet gecreëerd door middel van verf en penseel, maar in, en door middel van, het land. In zijn werk kijkt Zhang naar verschillende landbouwtradities en onderzoekt hij het constant veranderlijke landschap, maar ook analyseert hij de landbouw in een bredere sociale en gemeenschappelijke context. Wat hij plant is niet noodzakelijkerwijs symbolisch: als je met de aarde werkt, kun je simpelweg niet om de seizoenen heen, benadrukt Zhang. Maar de manier waarop hij dingen plant is des te belangrijker. In zijn tekeningen duikt hij nog verder in zijn herinneringen aan het plattelandsleven, waarbij hij vooral harmonieuze of poëtische ervaringen onderzoekt.

Een van Zhangs installaties deed me onmiddellijk denken aan het beroemde gedicht van Rutger Kopland, *Jonge Sla*, dat de kwetsbaarheid beschrijft van een jong slablaadje in de vochtige grond. Hoe deze zachtheid, deze kwetsbaarheid, volkomen overweldigend kan zijn. Deze kwetsbaarheid is ook alomtegenwoordig in Zhangs werk. Het is zichtbaar in de subtiele patronen en texturen die hij creëert, en in zijn poëtische tekeningen. Maar ook in de tegenstrijdige relatie tussen de kunstenaar en de natuur. Ook al noemt Zhang zichzelf een boerenkunstenaar, hij kan de koers van het land slechts tot op zekere hoogte bepalen. De bodem lijkt in Zhangs creaties misschien tastbaar en handelbaar, maar verandering is onvermijdelijk. Net als de herinneringen die hij ophaalt, zal na verloop van tijd ook zijn landschap vervagen. De groenten worden geoogst, gegeten, of zullen verwelken, maar uiteindelijk ontkomen ze er niet aan zelf een herinnering te worden.

PENG ZHANG, GARDEN PROJECT, 2023

"HAVE YOU EVER WANTED TO FISH THE MOON?"

PENG ZHANG, GARDEN PROJECT, FISHING MOON, WATERCOLOR, INK, PENCIL ON CANVAS, 38×55CM, 2023

LARA DEN HARTOG JAGER
FAINT OF HEART

Constant pictures and thoughts but not being able to piece them together. A tingling sensation at your fingertips. Memories stuck to a wall with tape. Curd, whey, pressure and release. Digesting theories and things. Trying to catch a glimpse through the fog. Swallowing stones. Being unable to. About tactility and tomorrow. Soil and sun. Rashes and runs. Dust and feathers.

The expression "Not for the faint of heart" originated in the medical field. The term was used to describe patients who had weak hearts and could not handle challenging or stressful situations due to their condition. Nowadays it is often used to convey that someone lacks courage, strength or confidence. The exhibition takes this expression as a starting point. It explores being overwhelmed, feeling unable to swallow. How to gather your thoughts when they are shattered on the floor? How to rediscover the roots that connect you to yourself and the outside world? Do we need to strengthen our body, or can a weak heart actually be the cure in itself? Whereas Ai Ozaki's work turns to the body, Peng Zhang utilizes the soil. But both examine a type of fragility, a friction between body and mind, an attempt to find a way to digest our memories.

When I first encountered Ai Ozaki's work I was immediately struck by the many unexpected associations. Her installations felt like a puzzle, in which the pieces slowly fell into place. A dead pigeon on the street, someone passed out on a bed in a similar posture. A close-up of the Arian Baptistry mosaic in Ravenna, depicting the baptism of Jesus, a white dove spraying water from its beak. Next to it, a blurry screenshot of a pornographic scene is taped to the wall, the genitalia meticulously obscured. A little handwritten note: "In Japan we call this 'mosaic', in English 'pixelation'." Different times and different languages but a surprising similarity.

In her work, which encompasses, among other things, video, ceramics and drawings, she constantly merges worlds, species, times and perspectives. By overlapping ancient and modern references, she aims to investigate the ways in which her body interacts with "the Other", which includes not only people, but all living things around her – even herself and her organs. For this exhibition, she refers back to the original meaning of the word garage, exploring preservation and digestion.

The interaction between the mind and the body, and the ways in which bodily digestion relates to mental processes, are especially important for her. Ozaki: "In Japanese, words and expressions related to eating and digestion are often used as metaphors for thinking. Probably because of that, when something happens that I can't process, I feel like something is stuck in my throat. What to do with those thoughts or things that can't be swallowed?" Some toothless birds, Ozaki explains, eat stones and pebbles to grind up swallowed food within their digestive organs. These pebbles help to digest their food, although they themselves are indigestible.

The large jars she created for this exhibition have a similar paradoxical quality. They reference ancient urns, Egyptian canopic jars – used to store organs in tombs – as well as fermentation vessels. Destruction and creation at the same time. Ozaki: "Thinking about the same thing over and over again is called rumination. It derived from the digestive and absorptive movements of some herbivores that return food once swallowed to the mouth and chew it again. When herbivores ruminate, micro-organisms break down the food in their stomachs to produce by-products. These are absorbed as nutrients. This microbial metabolism is called fermentation when it is good for humans and putrefaction when it is bad for us. Can this process of fermentation and digestion also apply to the mind?"

Peng Zhang takes a different approach: instead of looking at the body, he kneels down to examine the earth. For this exhibition, he took over the gallery's greenhouse and planted seeds and bulbs in the soft October sun. Garlic, spinach, rucola, all will slowly emerge from underneath the moist soil. Creating, together with his drawings, an ever-growing, ever-changing installation.

Zhang originally trained as a traditional painter, but at some point he started to feel restricted by the genre, its traditions and its formality. He also longed for a more direct connection with his work. Even as a painter, he tells me, tactility was essential, working with his hands, feeling, touching. That's when he turned to his experience of farming. Looking back at his roots, he attempts to capture memories from Shijian Cun, the village where he grew up in the countryside of southern China and where his parents had always grown their own vegetables.

So the soil became his canvas. By working the earth Zhang creates patterns, textures and shapes, not only with the soil itself, but also through the vegetables that sprout. A landscape, formed not with paint and brush, but with and within the land. In his practice he looks back at rural traditions, he examines the ever-changing nature of the land, but he also looks at farming in a broader social and communal context. What he plants is not necessarily symbolic: if you work with the earth, you simply cannot ignore the seasons, Zhang stresses. But the way he plants is all the more so. In his drawings he dives further into his memories of rural life, exploring harmonious or contradicting experiences.

One of Zhang's installations immediately reminded me of the famous Rutger Kopland poem, *Jonge Sla* (Young Lettuce), which describes the fragility of a growing lettuce leaf in the moist September soil, how such softness, such frailness, can be completely overwhelming. This fragility is omnipresent in Zhang's work. It is visible in the subtle patterns and textures he creates as well as in his poetic drawings. But also in the contradictory relationship between an artist and such time-specific work in nature. Even though Zhang calls himself a farmer artist, one can steer the course of the land only to a certain extent. The soil might seem tactile and mendable through Zhang's intervention, but change is unavoidable. Just like the memories he recreates, over time the constructed landscape will also fade and the vegetables will wither, eventually becoming a memory themselves.

AI OZAKI, FOUNTAIN, CERAMIC, INK, ELECTRIC WIRES, 2023

AI OZAKI (Saitama, Japan, 1991)

In haar werk gebruikt Ai Ozaki (1991, Saitama, Japan) video, fotografie, keramiek, schilderkunst en tekst, om de manieren waarop haar lichaam om gaat met 'de Ander' te onderzoeken. Dit omvat niet alleen mensen, maar alle levende dingen – en ook zichzelf. Het valt haar vaak op dat mensen elkaar niet begrijpen en ver verwijderd zijn van zichzelf en de wereld om hen heen. We weten bijvoorbeeld niet wat vogels denken, of hoe onze eigen lichamen precies functioneren, we kunnen zelfs onze eigen organen niet controleren. In haar werk probeert ze de communicatie te verbeelden met deze nabije en toch zo onbegrijpelijke wezens en dingen. Zo probeert ze een beeld te creëren van de pogingen die mensen doen om hun lichaamsfuncties te begrijpen. En bevraagt ze de talloze manieren waarop we ons proberen te verbinden met onszelf, en de wezens om ons heen.

Ai Ozaki studeerde in 2017 af aan de Tokyo Zokei University, Faculty of Art and Design. Haar werk is onderdeel geweest van verschillende groepstentoonstellingen, onder andere in Art Center Ongoing, Tokyo, Fujisawa City Art Space, Kanagawa, Spiral Hall, Tokyo en Gunma Museum of Modern Art. In 2022 verhuisde ze naar Amsterdam en begon ze haar residentie aan de Rijksakademie van Beeldende Kunsten.

Ai Ozaki (1991, Saitama, Japan) is a visual artist who works with video, photography, ceramics, painting, and text, to investigate the ways her body interacts with 'the Other'. This does not only include people, but all living things – and even herself. She often notices that people do not understand each other and are distant from themselves and the world surrounding them. We don't know what birds are thinking, for example, or how our own bodies function, we cannot even control our own organs. In her practice, she is interested in imagining communication with these close yet so far away and incomprehensible beings and things. She aims to puzzle together a picture of the ways in which people attempt to gain an understanding of these bodily functions and the myriad of ways in which we try to connect to ourselves and the beings around us.

Ai Ozaki graduated in 2017 from from Tokyo Zokei University, Faculty of Art and Design, Department of Fine Arts. Her work has been exhibited in multiple group shows, amongst others, at Art Center Ongoing, Tokyo, Fujisawa City Art Space, Kanagawa, Spiral Hall, Tokyo and Gunma Museum of Modern Art. In 2022 she moved to Amsterdam and started her residency at the Rijksakademie van beeldende kunsten.

JAR WITH SEVERAL FACES, CERAMIC, WOOD, STONES, 2023
TWO-FACED LARGE JAR, CERAMIC, WOOD, STONES, 2023

TEARCATCHERS, SET OF 8, GLAZED CERAMIC, 2023

THREE-FACED RED JAR, CERAMIC, WOOD, STONE, 2023
TWO-FACED LARGE JAR, CERAMIC, WOOD, STONES, 2023

ONE- FACED JAR, CERAMIC, WOOD, STONE, 2023
JAR WITH SEVERAL FACES, CERAMIC, WOOD, STONES, 2023

"I GET A GIFT, FISH KEY-RING, FROM MY SISTER."

PENG ZHANG (Pingxiang, China, 1990)
Woont en werkt in Amsterdam, Nederland

Het werk van Peng Zhang (Pingxiang, China, 1990) is geworteld in zijn herinneringen aan het plattelandsleven. Hij onderzoekt zijn verleden en probeert momenten vast te leggen die hem doen denken aan zijn geboortedorp Shijian Cun, waar hij als kind opgroeide op het platteland van Zuid-China. In zijn installaties onderzoekt hij thema's als nabijheid, saamhorigheid, eenvoud en traagheid, specifiek in relatie tot de landbouw en zijn erfgoed.

Peng Zhang: "Mijn werk reflecteert op het landschap, en wordt dus gekenmerkt door aardse tonen. Tijdens het maakproces ga ik terug naar de basis van het land en werk ik als boer. Ik kniel in de grond en werk constant samen met andere mensen en planten. Mijn materialen groeien constant en de technieken komen voort uit tradities en herinneringen rondom het plattelandsleven. In essentie is mijn werk een weerspiegeling van mijn relatie tot het land.

Peng Zhang (Pingxiang, China, 1990) studeerde in 2015 af aan de China Academy of Art, Hangzhou en in 2018 aan de St/Joost Art Academy, Den Bosch. Solotentoonstellingen van zijn werk werden georganiseerd in Plantium, Hilversum, Supuxin Art Space, Hangzhou en WitteRook, Breda. Zijn werk maakte ook deel uit van meerdere groepstentoonstellingen, onder meer in Billytown, Den Haag, De Brinkhorst, Amersfoort, Sinarts Gallery, Den Haag en Shanghai Oriental Art Center, Shanghai. In 2021 begon hij aan zijn residentie aan de Rijksakademie van Beeldende Kunsten, die hij in dit jaar voltooide.

PENG ZHANG (Pingxiang, China, 1990) lives and works in Amsterdam, The Netherlands

Peng Zhang's (Pingxiang, China, 1990) work is rooted in his memories of rural life. He dives into his past and attempts to capture memories from the village Shijian Cun, where he grew up as a child in the countryside of South China. In his installations he explores themes such as closeness and togetherness, as well as simplicity and slowness, specifically in relation to the farmland and his heritage.

Peng Zhang: "My work is characterized by earthly tones which reflect this landscape. During the making process, I bring my base to the land and work as a farmer by bending over or kneeling on the land or collaborating with other people and livestock as ways of producing. My materials stem from the land and nature and my techniques originate from rural life which in essence could be seen as mirroring a farmer's relationship to their land."

Peng Zhang (Pingxiang, China, 1990) graduated from China Academy of Art, Hangzhou in 2015, and from St/Joost Art Academy, Den Bosch in 2018. Solo shows of his work have been organized at Plantium, Hilversum, Supuxin Art Space, Hangzhou and WitteRook, Breda. His work has also been part of multiple group shows, amongst others at Billytown, The Hague, De Brinkhorst, Amersfoort, Sinarts Gallery, The Hague and Shanghai Oriental Art Center, Shanghai. In 2021 he started his residency at the Rijksakademie van Beeldende Kunsten which he completed in this year.

GARDEN PROJECT, FISH KEY-RING, WATERCOLOR, INK, PENCIL ON CANVAS, 38×55CM, 2023

PENG ZHANG, GARDEN PROJECT, 2023

GARDEN PROJECT, HAND IN HAND, WATERCOLOR, INK, PENCIL ON CANVAS, 55×77CM, 2023

"WE WALK IN THE FIELD HAND IN HAND."

"WE ARE DANCING IN THE NIGHT, WITH FOUR CANDLES ON AND THE MOON IN THE SKY."

PENG ZHANG, GARDEN PROJECT, NIGHT DANCING, WATERCOLOR, INK, PENCIL ON CANVAS, 55×68CM, 2023

EENWERK

GARAGE CURATED BY
LARA DEN HARTOG JAGER
FAINT OF HEART
21 OCTOBER – DECEMBER 2023

KONINGINNEWEG 176
NL–1075 EH AMSTERDAM

0031622998772
POST@EENWERK.NL

Text Lara den Hartog Jager
Editing Pierre Bouvier
Photos Jordi Huisman
Design Irma Boom, Eva van Bemmelen